

[Egon Jensen.]

uændret i henhold til det oprindelig foreslåede.

Restaurationsafgiften nedsættes ifølge ændringsforslaget fra 18 til 17 pct., således at prisstigninger på grund af indkøb til restaurationer hos detaillister og grossister undgås. Vi kunne have ønsket at gå videre med nedsættelsen af restaurationsskatten, men det er jo ikke ligefrem ønsket om at få mindre indtægter i statskassen, der er rådende i øjeblikket, og det må derfor klares gennem skattereform.

SFs ændringsforslag om nedsættelse af restaurationsskatten fra 18 pct. til 12 pct. ville betyde et indtægstab på 50-60 mill. kr., så det kan vi ikke stemme for.

Hvad angår forhøjelsen af stempelafgiften i endnu et år, har finansministeren ikke fundet anledning til at stille ændringsforslag for at imødekomme de ønsker, der fra vor side var rejst om lempelser for gruppelevs-forsikringer, ud fra den betragtning, at der også var ønsker fra anden side, og at det kunne få visse konsekvenser. Finansministeren henviste i øvrigt til, at stempel- loven skal til revision i næste folketings-samling, hvilket vi har affundet os med.

Mit parti kan tiltræde de af ministeren stillede forslag om ændringer, der vil give en merindtægt på 440 mill. kr., hvorfra går tilskud til kommunerne vedrørende ejendomsbeskatningen på 30 mill. kr. For stem-pellovens vedkommende betyder det 140 mill. kr. Vi kunne have ønsket mere, hvilket også finansministerens forslag gik ud på, men dels har der altså ikke været politisk mulighed herfor, dels har vi indgået et forlig, og dels har valutaisituationen forbedret sig ganske væsentligt i de sidste måneder, så- ledes at disse indtægter kan danne basis for en lempelse af kreditstramningen og en fastholdelse af beskæftigelse og byggeri. Forudsætningerne for denne lempelse var jo netop, at vi fortsatte en stram finanspolitik.

På denne baggrund kan jeg på mit partis vegne anbefale de af ministeren stillede ændringsforslag og lovforslagenes overgang til tredje behandling.

Henry Christensen: Tahrige kommentarer er i de sidste dage — siden i fredags — fløjet landet rundt via radio, fjernsyn, presse og fra talerstole om det, man kalder den poli-

tiske situation i al almindelighed og vel i særlig grad situationen omkring det ind- gæde forlig, som man kalder det, i særdeles- hed. Det giver mig anledning til her ved denne anden behandling af afgiftslovfors- lagene allerførst at præcisere venstres klare og urokkede politiske sigte.

Venstre har været og er i klar opposition til den nuværende socialdemokratiske rege- ring. Vi ønsker — og vi arbejder for — en liberal regering. Vi erkender venstres helt centrale placering og forpligtelse i denne bestræbelse, såvel som vi erkender nødven- digheden og ønskeligheden af et fornødent bredt liberalt samarbejde som grundlag der- for. Venstres klare, principielle holdning til den socialdemokratiske regering er derfor uændret. Også i den periode, hvor venstre er — og endnu et stykke tid, som vi dog håber må blive kortvarigt, vil være — i opposition, ønsker vi imidlertid at øve indflydelse, så langt vore kræfter rækker, og i det omfang vi finder opnåelige resultater forsvarlige. Vi går i øvrigt ud fra, at en kommende social- demokratisk opposition vil arbejde på sam- me måde.

Når dette er fastslået, vil jeg gerne lidt mere indgående give en begrundelse for det, der har været afgørende for venstres holdning til den foreliggende lovgivning og de lovforslag, der i dag er til anden behan- ling. Jeg må nødvendigvis også i den for- bindelse gøre nogle bemærkninger til den lidt bitre kritik, der er kommet til orde fra konservativ side. Venstre ønsker selvfølge- lig fortsat samarbejde med det konservative folkeparti — i forlængelse af 15 års godt samvirke.

Det gør vi af to helt klare grunde. For det første fordi venstre og det konservative folkeparti i deres principielle samfundssyn og i holdningen til en række betydnings- fulde problemer ligger hinanden særdeles nær. Det ville være et mærkeligt folkestyre, der ikke førte til samvirke mellem partier med så fælles synspunkter. Den anden grund er vort fælles ønske om at tilvejebringe grundlaget for en kommende liberal rege- ring.

Men venstre og de konservative er også to selvstændige partier, hvad der selvfølge- lig lejlighedsvis vil give sig udslag i konkret forskellig stillingtagen. Samtidig med at vi i dag hver for sig må motivere årsagerne